

Sygnatura akt II AKa 150/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SSA Stanisław Rączkowski

SSA Wiesław Pędziwiatr

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r.

sprawy T. T.

oskarżonego z art. 280§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z

art. 64§1 k.k., art. 280§2 k.k. i art. 157§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 278§5 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 174§1 k.k. i art. 178a§1 k.k. i art. 178§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 245 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 19 lutego 2018 r. sygn. akt III K 109/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. (1) 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego T. T. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 r., sygn.. akt: III K 109/17 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze orzekł:

I. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego T. T. za winnego tego, że w około południa dnia 18 kwietnia 2017r. w B. przełamując zabezpieczenie w postaci ścianki wykonanej z drewnianych desek oddzielającej ogólnodostępny strych od mieszkania położonego przy ul. (...) przez jej wybicie, wszedł do wnętrza tego mieszkania i zastosował przemoc wobec przebywającej w jego wnętrzu I. B. w postaci bicia jej pięściami w twarz oraz w okolicę karku po czym zabrał w celu przywłaszczenia należące do niej pieniądze w kwocie 1.000zł oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 100zł, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka okularowego obustronnego, podbiegnięć krwawych i obrzęku nosa, obrzęku i zasinienia policzka prawego, obrzęku w okolicy skroni prawej i zaczerwienień skóry twarzy, które to obrażenia spowodowały rozstrój jej zdrowia trwający nie dłużej niż 7

dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 24 maja 2011r. w sprawie sygn. akt II K 237/11 za czyn z art. 279§1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od dnia 8 lutego 2011r. do dnia 9 lutego 2011r. oraz od dnia 3 sierpnia 2011r. do dnia 1 grudnia 2012r.;

tj. przestępstwa z art. 280§1 k.k. i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazał go na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

II. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego za winnego tego, że w godzinach popołudniowych dnia 20 kwietnia 2017r. w O. przy ul. (...) posłużył się innym podobnie do broni palnej lub noża niebezpiecznym przedmiotem w postaci połowy betonowej kostki brukowej o wadze około 1kg i przez dwukrotnie uderzenie nią M. R. w głowę, doprowadził go do krótkotrwałego stanu nieprzytomności, jak i po jego ocknięciu używając wobec niego dalszej przemocy polegającej na kopaniu go w głowę i ciało, zabrał pokrzywdzonemu oryginalne klucze do drzwi budynku plebanii, po czym przełamał przy ich pomocy zabezpieczenia tych drzwi w postaci ich zamków i dostawszy się do wnętrza nieruchomości zabrał stamtąd w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego aparat fotograficzny marki N. (...) o wartości 2.400zł, telefony komórkowe marki (...) o wartości 300zł i (...) o wartości 500zł, pieniądze w kwocie około 3.200zł, dowód osobisty nr (...) stwierdzający tożsamość M. R., kartę bankomatową banku (...) na nazwisko M. R., a także pilot od należącego do pokrzywdzonego samochodu osobowego marki R. (...) o nr. rej. (...) o wartości 66.000zł, jak i ukrył prawo jazdy, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać o nr (...) wystawione na nazwisko M. R., a następnie posługując się tym pilotem, przełamał przy jego użyciu zabezpieczenia tego pojazdu w postaci zamków w drzwiach i stacyjce, i dostawszy się do jego wnętrza zabrał ten samochód w celu przywłaszczenia, przy czym na skutek zastosowanej przemocy spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej i czołowej, złamanie zęba 11, podbiegnięcia krwawego na policzku lewym średnicy około 4cm, podbiegnięcia krwawego kąta zewnętrznego prawego oka o wymiarach 1x1,5cm, podbiegnięcia krwawego na prawym policzku z otarciem naskórka o wymiarach 3x3cm, obrzęku wargi dolnej z raną o wymiarach 2,5x1,5cm, obrzęku i podbiegnięcia krwawego w okolicy potylicznej po stronie prawej o wymiarach 3x6cm, podbiegnięcia krwawego oraz otarcie naskórka na powierzchni grzbietowej dłoni prawej o wymiarach 5x2,5cm, podbiegnięć krwawych i otarć naskórka na powierzchni grzbietowej dłoni lewej o wymiarach 1x0,8cm i 1x 0,5cm, które to obrażenia spowodowały rozstrój jego zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 24 maja 2011r. w sprawie sygn. akt II K 237/11 za czyn z art. 279§1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od dnia 8 lutego 2011r. do dnia 9 lutego 2011r. oraz od dnia 3 sierpnia 2011r. do 1 dnia grudnia 2012r.;

tj. przestępstwa z art. 280§2 k.k. i art. 157§2 k.k. i art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 278§5 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 280§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

III. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego za winnego tego, że w godzinach popołudniowych dnia 20 kwietnia 2017r. kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr. rej. (...) po drogach publicznych od J. do D., po czym do W., zaś dalej do K. i z powrotem do J., sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym zagrażającej życiu lub zdrowiu wielu osób w ten sposób, że podejmując ucieczkę przed pościgiem policyjnym w sytuacji znacznego natężenia ruchu drogowego na tej trasie, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a mianowicie znajdując się pod wpływem substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w stężeniu we krwi wynoszącym 123 mg/ml, jak i metamfetaminy w stężeniu we krwi wynoszącym 389mg/ml, nie dostosował się do nadawanych przez radiowozy policyjne sygnałów świetlnych i dźwiękowych nakazujących mu zatrzymanie pojazdu, wielokrotnie w trakcie realizowania tej ucieczki przekraczał dopuszczalną administracyjnie prędkość kierowanego przez siebie pojazdu, który prowadził zarówno w terenie zabudowanym, jak i niezabudowanym z prędkościami dochodzącymi do 170km/h, niezapewniającymi panowania nad tym samochodem, wykonywał przy tym wielokrotnie manewry stwarzające zagrożenie dla innych użytkowników dróg zmuszając ich do podejmowania zachowań obronnych w celu uniknięcia zderzenia z kierowanym przez niego pojazdem, w tym wielokrotnie przekroczył linię ciągłą zjeżdżając w miejscach niedozwolonych na przeciwległy pas

jezdni nieprzeznaczony dla ruchu kierowanego przez niego pojazdu, jak i wielokrotnie wyprzedzał w miejscach niedozwolonych poprzedzające go pojazdy przekraczając linię ciągłą i zjeżdżając w miejscach niedozwolonych na przeciwny pas jezdni nieprzeznaczony dla ruchu kierowanego przez niego pojazdu, gdzie z powodu ukształtowania terenu nie widział nadjeżdżających z przeciwnego kierunku ruchu pojazdów zmuszając tym samym innych kierujących, czy to nadjeżdżających z przeciwnego kierunku ruchu, czy to przez niego wyprzedzanych do gwałtownego hamowania i zjeżdżania na pobocza w celu uniknięcia zderzeń, przy czym przy jednym z tego rodzaju manewrów wyprzedzania doprowadził do kolizji z wyprzedzonym samochodem osobowym marki O. (...) o nr. rej. (...) kierowanym przez S. W., zaś na skrzyżowaniu znajdującym się w terenie zabudowanym wjechał z prędkością około 90km/h z ulicy podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu bez upewnienia się, że ma możliwość bezpiecznego wykonania tego manewru i wyprzedzając samochody oczekujące na tej podporządkowanej ulicy na wjazd na ulicę z pierwszeństwem przejazdu, zmuszając tym samym kierujących tą ostatnią drogą do gwałtownego hamowania i odbicia na pobocza w celu uniknięcia zderzenia z kierowanym przez niego samochodem, poruszał się ponadto chodnikami zmuszając pieszych w terenie zabudowanym do natychmiastowej ucieczki na zewnątrz drogi;

tj. przestępstwa z art. 174§1 k.k. i art. 178a§1 k.k. i art. 178§1 k.k. w zw. z art 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 174§1 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

IV. uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt. 4 części wstępnej wyroku, tego, że w dniu 20 kwietnia 2017 roku w J. posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową w postaci metamfetaminy o masie 1,16 grama, z której można przygotować 11 tzw. porcji o łącznej wartości czarnorynkowej 40zł,

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. w zakresie zarzutu opisanego w pkt. 5 części wstępnej wyroku, uznał oskarżonego za winnego tego, że na początku kwietnia 2017r. w Bogatymi użył wobec I. B., , groźby bezprawnej grożąc jej popełnieniem na jej szkodę przestępstwa spowodowania obrażeń jej ciała w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w sprawie prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu o sygn. akt II K 109/17, dążąc do tego, aby zeznała w tej sprawie, gdzie on występował w charakterze oskarżonego, że dokonał na jej szkodę tylko jednego przestępstwa, gdy tymczasem w rzeczywistości popełnił na jej szkodę kilka przestępstw,

tj. przestępstwa z art. 245 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w pkt. I - V części dyspozytywnej wyroku i skazał go na karę łączną 17 (siedemnastu) lat pozbawienia wolności;

VII. w zakresie czynu opisanego w pkt. III części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 42§2 k.k., orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 12 (dwunastu) lat;

VIII. w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci amfetaminy, opisanych w wykazach dowodów rzeczowych Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Drz nr 131-132/17, jak i zarządził zniszczenie tych dowodów rzeczowych;

IX. na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody:

a) w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku zobowiązując oskarżonego do zapłaty na rzecz D. B. kwoty 1.100zł (tysiąca stu złotych) tytułem naprawienia doznanej przez pokrzywdzoną I. B. szkody;

b) w zakresie przestępstwa opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku zobowiązując oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M. R. kwoty 2.761,26zł (dwóch tysięcy siedmiuset sześćdziesięciu jeden złotych oraz dwudziestu sześciu groszy) tytułem naprawienia doznanej przez niego szkody;

X. na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 kwietnia 2017r. do dnia 5 czerwca 2017r., przy czym przyjął, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci w postaci kurtki męskiej, bluzy dresowej w kolorze siwym z napisem 98, spodni męskich koloru czarnego, paska z metalową sprzączką i napisem C., butów wzoru sportowego z napisem M., spodni roboczych koloru czarnego z napisem P., bluzy z kapturem koloru czarno-białego marki C., bluzy koloru szarego na zamek marki B., kurtki z kapturem rozmiaru 122 w kolorze szarym na zamek opisanych w wykazach dowodów rzeczowych Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Drz nr 133-142/17;

XII. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze w zw. z §4 ust. 1 i 3 i §17 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt. 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. (2) kwotę 1.260zł oraz dalsze 289,80zł tytułem podatku od towarów i usług za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu;

XIII. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego T. T. przy zastosowaniu wadliwych kryteriów ich wymiaru i niewystarczającym uwzględnieniu okoliczności przemawiających za orzeczeniem kar łagodniejszych.

2. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego T. T. za czyny opisane w części dyspozytywnej wyroku, wyrażającą się orzeczeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze nieadekwatnym do stopnia winy oraz całkowicie dowolnego zastosowania dyrektyw wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej określonej w art. 53 § 1 i 2 k.k.

3. rażąco niewspółmierność środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 12 lat, wyrażająca się niedostatecznym uwzględnieniem dyrektyw wymiaru kary, określonych w art. 53 k.k., odnoszących się również do wymiaru środków karnych.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu T. T. jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a także obniżenia okresu orzeczonego przez Sąd Okręgowy środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz środek karny nie rażą surowością. Już na wstępie podkreślić należy, że dla skuteczności podniesionego zarzutu rażąco niewspółmierności, konieczne było wykazanie przez skarżącego, że przy ustalaniu wysokości kary Sąd I instancji nie uwzględnił wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, na jego niekorzyść poczytał okoliczności, które takiej wymowy nie miały (miały charakter neutralny lub wręcz przemawiały na korzyść), bądź też - prawidłowo określając wszystkie te okoliczności – błędnie określił ich wagę i znaczenie dla wymiaru kary. W sprawie niniejszej żadna z tych sytuacji nie

zaistniała. Nie wykazał tego ani skarżący, ani całościowa kontrola odwoławcza tego zakresu wyroku przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny.

Zestawiając argumentację skarżącego z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku stwierdzić należy, że sprowadza się ona do ponownego przytoczenia tych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, które wszak Sąd I instancji przy wymiarze kar uwzględnił. W szczególności miał pełną świadomość postawy oskarżonego w toku postępowania karnego, okoliczności czynów, sposobu zachowania, postaci zamiaru, wywołanych skutków. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, zarówno stopień winy, jak i stopień społecznej szkodliwości czynów, których oskarżony się dopuścił.

Chociaż oskarżony przyznał się do popełnienia większości zarzucanych mu czynów i wyraził z powodu ich popełnienia skruchę, to jednak trzeba mieć na uwadze, co trafnie stwierdził Sąd I instancji, że został ujęty w okolicznościach, w których wyparcie się czynów było praktycznie niemożliwe. W tym kontekście przyznanie się oskarżonego, niewątpliwie stanowiło okoliczność łagodzącą, jednak jego wartość i znaczenie dla wymiaru kary zostały przez skarżącego wyrok obrońcę zdecydowanie przeszacowane.

Skarżący błędnie podnosi też, że oskarżony nie planował popełnienia większości z zarzucanych mu przestępstw. Wręcz przeciwnie, czyny przypisane mu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku były – jak trafnie ustala Sąd orzekający - dokonane z całkowitą premedytacją, w sposób zorganizowany i zaplanowany. Do dokonania przestępstwa na szkodę M. R. oskarżony przygotował niebezpieczne narzędzie. Fakt, że T. T. nie zaplanował przestępstwa przypisanego mu w pkt III części rozstrzygającej nie może łagodzić jego odpowiedzialności. Czyn ten był przecież konsekwencją prowadzonego wobec niego pościgu. Bezmyślność działania, brak przewidzenia konsekwencji swojego zachowania działa w tym przypadku na niekorzyść oskarżonego.

Autor apelacji eksponując okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego wyraźnie traci z pola widzenia bardzo istotne nagromadzenie okoliczności obciążających. Oskarżony dopuścił się rozbojów wobec słabszych osób, w tym wobec osoby w podeszłym wieku, wykorzystując jej bezradność, stosując wobec pokrzywdzonych brutalną, bezwzględną i dolegliwą przemoc fizyczną. Wskutek kilkukrotnego popełnienia przez oskarżonego przestępstw na szkodę I. B., pokrzywdzona doznała także trwałych następstw w zdrowiu psychicznym.

Co zaś się tyczy czynu opisanego w punkcie III części rozstrzygającej, to uwzględnić przede wszystkim należało, że tylko na skutek trafnych reakcji innych uczestników ruchu drogowego, udało się uniknąć bardzo poważnych wypadków drogowych. Oskarżony narażając zdrowie i życie wielu osób wykazał się wyjątkową bezmyślnością i brakiem empatii.

Dotychczasowy sposób życia T. T. również istotnie go obciążał przy wymiarze kary. Przypomnienia bowiem wymaga, co pomija skarżący, że dwóch pierwszych przypisanych mu przestępstw oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej, co świadczy, iż oskarżony nie był osobą incydentalnie naruszającą porządek prawny. Istotne jest również, że T. T. był uprzednio wielokrotnie karany na kary izolacyjne, głównie za przestępstwa godzące w mienie, a pomimo tego nie zmienił swojego postępowania. Na niekorzyść dla oskarżonego przemawia też, że przestępstw dopuszczał się pod wpływem narkotyków. Fakt uzależnienia od środków psychoaktywnych, wbrew stanowisku skarżącego, nie może działać łagodząco, skoro podczas popełniania inkryminowanych czynów oskarżony nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozumienia zarzucanych mu czynów ani pokierowania swoim postępowaniem.

Rozważania powyższe odnieść trzeba również do wymiaru środka karnego, którego, nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowy. Przy istnieniu tak wielu okoliczności niekorzystnych dla T. T. 12 letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów nie razi surowością. Szczególnie, że z opinii biegłych psychiatrów wynika, że zachodzi zwiększone prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego podobnego czynu zabronionego związanego z jego uzależnieniem od środków psychoaktywnych.

Przewaga okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego przemawiała za określeniem wysokości kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji, jak uczynił to Sąd I instancji. Sąd Odwoławczy stwierdził brak podstaw do podważania wydanego rozstrzygnięcia. Nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego, zatem nie można mówić o

rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Orzeczona kara łączna będzie odpowiednia z punktu zasad wyrażonych w nowym przepisie art. 85a kodeksu karnego, spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Oskarżony dopuścił się pięciu czynów, w odstępach kilkunastodniowych, skierowanych przeciwko różnym dobrom prawnym. Pokrzywdzonymi były w zdecydowanej większości różne osoby. Łagodniejsza kara pozbawienia wolności nie byłaby trafną, tak z punktu widzenia poczucia sprawiedliwości społecznej, jak i zasad wymiaru kary łącznej. Powszechnie ugruntowany jest pogląd, że jako skrajne - zasady absorpcji i kumulacji winne być stosowane wyjątkowo.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego oraz rozmiar pozostałej do odbycia kary, sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku zwrotu kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Stanisław Rączkowski Andrzej Kot Wiesław Pędziwiatr